

bør stride til Benyttelse af denne Indstævningsmaade, hvor det kan undgaas. Ubehageligheden ved at blive stævnet udenfor sin Bopæl paa Steder, hvor Fremmede ere tilstede, er desuden ikke større, end paa slige Steder at blive høit og lydeligt krævet af den, der formener at være sin Kreditor, hvad jo ikke kan forebygges eller forbydes.

Forsaavidt som man vil begrunde Budet om Stævnings nødvendige Forkyndelse paa Bopælen derved, at Indstævnte kun paa sin Bopæl kan behørig forberede sit Forsvar, da Dokumenter, Sagen vedkommende, maa formodes kun at være der o. s. v., maa her til bemærkes, at dette Hensyn maaske kan have haft nogen Betydning paa Lovbogens Tid, hvor Sager tilbids behandledes mundtligt, og hvor Indstævnte ofte mødte personligt, og der saaledes strax den første Retsdag kunde forhandles om Sagens Realitet, men i Nutiden, hvor der den første Retsdag i Reglen ikke foresalder eller i al Fald ikke behøver at foresalde Andet, end at en Sagsfører møder for Indstævnte og begjærer Udsættelse samt Ublaas af det Fremlagte, kan dette Hensyn umuligt tillægges nogen Vægt.

ad § 4.

Denne Bestemmelse behøver næppe nogen Motivering.

ad § 5.

Hvad her er foreslaaet, forstaar sig af sig selv, men det staader ikke, at det udtrykkeligt udtales.

ad § 6.

Det maa erkjendes, at der er noget Uilkaarligt i, at Eksekutionsterminen i Ransdomme, der affiges ved Landsoverretterne, er betydeligt længere (nemlig 8 Uger) end ved Underretterne (nemlig 15 Dage og i Extra-retsager 3 Solemærker). Navnlige skjønes det ikke, at længere Betænkningstid til at overveie, om man ved Appellstævning vil afværge en mulig Eksekution, behøves i det ene end i det andet Tilfælde. Der er derfor næppe nogen tilstrækkelig Grund til for Overretternes Vedkommende at lade andre Regler gjælde om Eksekutionsterminen end dem, der gjælde ved Retterne i første Instants. Lovforslaget gaar i Overensstemmelse hermed ud paa, at ganske de samme Regler, som efter Sagens Bestaenhed og Dommens Indhold vilde finde Anvendelse i første Instants, ogsaa skulle gjælde, naar Sagen paa Ransdommes i den Overret, til hvilken den er appelleret. Heraf følger, at naar Sagen i første Instants er Extra-retsag, bliver ogsaa i Appellinstantsen den kortere Eksekutionstermin af 3 Solemærker at benytte, og ellers

blicher Eksekutionsterminen for alle andre Ransdommes Vedkommende 15 Dage.

For de Dommers Vedkommende, som ikke ere Ransdomme, ere allerede nu Reglerne ens i alle Instantsfer.

For Høiesteret er der, da ingen Appel fra denne Domstol finder Sted, ingen Grund til at gjøre Forandring i den gjældende Lovgivning, hvorefter denne Rets Ransdomme ikke forshnes med Eksekutionstermin, men strax kunne eksekveres.

ad § 7.

En af de værste Mlemper og Feil ved den gjældende Processlovgivning er den i Henseende til Tiden urimelig vide Afgang, der er til at appellere, som langt overstrider, hvad der paa nogen Maade kan behøves som Betænkningstid. De lovbestemte ordinære Appelfrifter (Fatalia appellationis) ere efter Nutidens Forhold altfor lange, men, hvad der er værre endnu, i en meget lang Tid (3 Aar) efter deres Udløb kan man bane sig Afgang til at appellere ved Hjælp af en Dpreisningsbevilling, som altid meddeles uden Hensyn til Omstændighederne i det enkelte Tilfælde, saa at der med slig forsinket Appel ikke er forbunden anden Mlempe end at maatte betale det forholdsvise ringe Gebyr for Dpreisningsbevillingen (37 Kr. 33 Ø. og i Politisager og Sager under 400 Kr. det Halve heraf). I begge Henseender trænges der til Forandring.

Hvad de ordinære Appelfrifter angaar, da ere disse 6 Maanedes for Appel til Overretten og 1 Aar og 6 Uger for Appel til Høiesteret. Disse Frister ere dels meget for lange, dels er der ikke tilstrækkelig Grund til at give dem væsentlig forskjellig Længde, efter som der skal appelleres til Overretten eller til Høiesteret, forudsat at de i og for sig give tilstrækkelig Betænkningstid. Det foreslaas derfor saavel i det ene som i det andet Tilfælde at sætte Appelfristen til 4 Maanedes. Herved opnaas der større Simpelted og Enkeltethed, og der kan ikke være nogen Tvivl om, at 4 Maanedes i alle Tilfælde er en overmaade rundelig Tid til at overveie, om man vil appellere eller acquiescere ved den faldne Dom. Selv om vedkommende Part opholder sig i Udlandet, er der efter Nutidens Kommunikationsforhold Tid nok til Raadførelse med en eller anden, om det skal være, flere Sagsførere angaaende det Spørgsmaal, om man skal appellere Sagen; men i ethvert Tilfælde bliver herved at erindre, at Afgang til at appellere efter Udløbet af Appelfristen ikke ubetinget afføres ved Lovforslaget, men holdes aaben for saadanne Tilfælde, hvor Omstændighederne